

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/178/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415204551
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1415204551.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Valérie Kleinovej v právnej veci žalobcu: K. C., Š. XX, D., proti žalovanej: Q. J., H. XX, D., zastúpenej advokátkou JUDr. Luciou Anovčinovou, Štefánikova 5, Bratislava, o zaplatenie 2.500 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 9C/232/2015-198, zo dňa 23.2.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol; vo zvyšku konanie zastavil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 988,80 eura. Uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou súdu 27.3.2015 domáhal zaviazat' žalovanú na zaplatenie 2.500 eur s dohodnutým zmluvným úrokom 25 % zo sumy 2.500 eur, zmluvnej pokuty 0,25 % denne zo sumy 2.500 eur od 1.4.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania 5,25 % zo sumy 2.500 eur od 1.4.2014 do zaplatenia titulom zmluvy o pôžičke z 13.2.2014 (ďalej len „zmluva o pôžičke“); podaním doručeným súdu 29.9.2015 vzal žalobu v časti dohodnutého zmluvného úroku a zmluvnej pokuty späť.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.) súd prvej inštancie vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu poukázal na výpoveď žalobcu, že so žalovanou spolu žili cca 5 rokov ako partneri. Potom, ako sa rozišli, bývali stále v jednom byte, finančne jej stále pomáhal. Povedala mu, že sa mieni odsťahovať, ale že na to potrebuje peniaze; na ten účel, úhradu nedoplatkov za užívanie mobilného telefónu a iné, jej požičal 2.500 eur. Peniaze jej odovzdal vonku, na V. ulici, následne šli na notársky úrad, dať si overiť podpisy na zmluve. O tom, že žalovanej požičal uvedenú sumu nevie nikto a dlho ju nežiadal o vrátenie požičanej sumy. No potom sa rozhodol, že ju osloví a požiadajú o vrátenie požičaných peňazí. Súd prvej inštancie z výpovede žalovanej zistil, že žalobca ju po celú dobu, ako spolu žili, fyzicky napádal a ponižoval. Po jednom takom fyzickom útoku utrpela vážne zranenia a bola hospitalizovaná v nemocnici. Chodil za ňou, prosíkal, aby sa vrátila. Zmluvu o pôžičke ju donútil podpísať ľst'ou, a bola to preňho záruka, aby naňho nepodala trestné oznámenie pre ublíženie na zdraví. Žiadne peniaze jej nepožičal, nemá jej čo vracať. Otec žalovanej inicioval stretnutie so žalobcom, pričom mal pripravené peniaze za účelom, keď žalobca preukáže, že mu je jeho dcéra niečo dlžná; v prípade, že jej na nejaký účel skutočne peniaze požičal, bol pripravený dlh za ňu vyrovať. Svedok O. J. (otec žalovanej) vypovedal, že v októbri 2013 žalobca žalovanú doslovne zmasakroval. Vymyslel si, že sa vyspala s majiteľom bytu, ktorý mali prenajatý a strašne ju preto zmlátil. Žalovaná mu povedala, že žalobca od nej požaduje vrátenie pôžičky 1.000 eur, ktorú jej nikdy nepožičal. Keďže jej chcel pomôcť a mať konečne svätý pokoj, navrhol, aby mu sprostredkovala stretnutie so žalobcom. Dňa 13.2.2014 o 14.00 hod. sa stretli v kaviarni T.. Žalobcu oslovil a požiadajú o vyjadrenie, či mu žalovaná dlhuje 1.000 eur, ak áno, na aký účel jej peniaze poskytol. Mal pripravených 1.000 eur pre prípad, že žalobca jej skutočne uvedenú sumu požičal, aby mu túto požičanú sumu vrátil. Žalobca sa však vyjadril, že žalovaná mu žiadnych 1.000

eur nedlhuje, o čom podpísal dodatok k zmluve. Pokiaľ sa jedná o ďalšiu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mal údajne žalobca požičať žalovanej 2.500 eur, žalovaná (svedkovi) povedala, že túto sumu si od žalobcu nepožičala. Keby tomu tak bolo, podľa jeho názoru by určite ako prvé riešila implantáty zubov, keď kvôli vybitým zubom mala problém sa zamestnať. Súd prvej inštancie napokon z čestného prehlásenia K. J., sesternice žalovanej, ktorá podľa vyjadrenia žalovanej určitý čas žila so žalobcom, zistil, že má vedomosť o tom, že žalobca si pripravil text zmluvy o pôžičke na 2.500 eur pre žalovanú. Zmluvu o pôžičke mal pripravenú napriek tomu, že žalovaná si od neho žiadne peniaze požičať nechcela a nepožičala. Vedel o tom, že žalovaná sa chce od neho odsťahovať. Aby pôžička vyzerala vierohodne, 2.500 eur vybral zo svojho účtu v banke, o čom má doklad.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o pôžičke je neplatná, keď medzi žalobcom a žalovanou nevznikol právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, pretože v konaní nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobcom žalovanej. Uvedenú skutočnosť mu nepreukazoval ani výber peňazí žalobcu z jeho účtu, keď v konaní nebolo preukázané, že vybrané peniaze žalovanej reálne aj odovzdal. Naopak, v kontexte desivých udalostí z októbra 2013, súd prvej inštancie nadobudol presvedčenie, že žalovaná zmluvu o pôžičke podpísala zo strachu zo žalobcu, rešpektujúc jeho pokyn a nedovoliac si nevykonať jeho vôľu. V tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď svedka O. J. (otca žalovanej), ktorý uviedol, že sa stretol so žalobcom a mal preňho pripravených 1.000 eur (pre prípad, že by mu bola žalovaná dlžná); žalobca na uvedenom stretnutí svojim podpisom však potvrdil, že žalovaná mu nedlhuje 1.000 eur. Vychádzajúc z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že za predpokladu, že by žalobca v uvedený deň dopoludnia bol žalovanej požičal 2.500 eur, nepochybne by to jej otcovi povedal. Otec žalovanej bol pripravený situáciu riešiť a prípadný preukázaný dlh dcéry Q. (žalovanej) za ňu s určitosťou splatiť. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že k zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka nedochádza len na základe dohody zmluvných strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi a ustálil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal odovzdanie sumy 2.500 eur žalovanej, z ktorého dôvodu nemožno zmluvu o pôžičke považovať za platnú.

4. Na uvedenom základe za použitia § 37 ods. 1, § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka žalobu žalobcu zamietol. V dôsledku späťvzatia žaloby v časti dohodnutého zmluvného úroku 25 % zo sumy 2.500 eur a zmluvnej pokuty 0,25 % denne zo sumy 2.500 eur od 1.4.2014 do zaplatenia, konanie v tejto časti v súlade s dispozitívnym prejavom žalobcu podľa § 166 O.s.p., § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie práva spočívajúcich v trovách jej právneho zastúpenia 988,80 eura.

5. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, ktoré podľa jeho obsahu smerovalo proti výroku o zamietnutí žaloby a žiadal rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že z článku I. ods. 2 zmluvy o pôžičke je zrejmé, že žalovanej poskytol pôžičku 2.500 eur v hotovosti; z článku I. ods. 3 tejto zmluvy je ďalej zrejmé, že žalovaná podpisom potvrdila obdržanie sumy 2.500 eur (podpis žalovanej bol notársky overený a pravosť tohto podpisu žalovaná potvrdila aj na pojednávaní konanom 1.12.2015). Ďalej mal za to, že nebola dodržaná zásada kontradiktórnosti, ústnosti a priamosti, nakoľko K. J., príbuznú žalovanej súd prvej inštancie nevypočul ako svedkyňu, pričom pri rozhodovaní vychádzal aj zo zistení z čestného prehlásenia K. J.. Taktiež poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie oprel svoje zistenia o tvrdenia žalovanej, ktoré sú predmetom trestného konania pre prečin ublíženia na zdraví, keď žalovaná podala na žalobcu trestné oznámenie. S poukazom na § 2 ods. 4 Trestného poriadku uviedol, že pokiaľ nedôjde k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku, nemožno voči obvinenej osobe vyvodzovať závery o jej vine ani žiadne dôsledky z toho vyplývajúce. Namietal preto, že súd prvej inštancie nebol oprávnený v konaní o zaplatenie 2.500 eur riešiť otázku trestnej zodpovednosti žalobcu za ublíženie na zdraví žalovanej a ak jeho rozhodnutie záviselo od kontextu desivých udalostí z októbra 2013, ako uvádza aj v napadnutom rozsudku, bol povinný v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. konanie prerušiť.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K námietke žalobcu, že nebola dodržaná zásada kontradiktórnosti, ústnosti a priamosti uviedla, že tieto tvrdenia nie sú pravdivé a ani riadne zdôvodnené. Nie je zrejmé, o aké zistenia by mal sudca oprieť svoje rozhodnutie, ktoré by mal učiniť mimo procesu. Žiadne takéto žalovanej nie sú známe a žalobca ich nekonkretizoval. Návrh na výsluch K. J. nebol zo strany žalobcu do skončenia konania podaný, ani z odvolania nie je zrejmé, z akého dôvodu by ju žalobca žiadal vypočuť a či vôbec. Ďalej považovala za

potrebné uviesť, že predmetom tohto konania je zaplatenie sumy 2.500 eur, ktorá mala byť podľa tvrdenia žalobcu žalovanej poskytnutá na základe zmluvy o pôžičke; súd prvej inštancie správne na základe rozsiahleho dokazovania vyhodnotil, že vzhľadom ku skutočnosti, že nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobcom žalovanej, medzi stranami sporu právny vzťah zo zmluvy o pôžičke nevznikol.

7. Žalobca vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že na svoje meno mal požičaných z VÚB banky približne 18.700 eur z ktorých žalovanej zapožičal 2.500 eur pred jej odsťahovaním z Bratislavy do Nitry; táto suma bola skutočne vybratá z jeho účtu a následne riadne zapožičaná (zmluva o pôžičke bola podpísaná a notársky overená pred notárom). Uvedené považuje za vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, a tvrdenia žalovanej, že žiadnu sumu jej neodovzdal považuje za zavádzajúce a klamlivé.

8. Žalovaná vo vyjadrení k stanovisku žalobcu vyjadreného v ods. 6 uviedla, že ak si aj žalobca vybral zo svojho účtu akúkoľvek sumu, neznamená to, že jej túto sumu odovzdal. Naopak, mala za to, že žalobca mal všetko dopredu pripravené, aby jej mohol zabrániť podať na neho trestné oznámenie. Trestné oznámenie však podala, následkom čoho bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie. V tejto súvislosti dala na vedomie, že žalobca bol Okresným súdom Bratislava II trestným rozkazom č.k. 3T/206/2015-212, zo dňa 29.12.2015, v postavení obžalovaného uznany za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona za skutok, ktorého sa dopustil voči žalovanej (voči tomuto rozkazu podal žalobca odpor). Ďalej dala do pozornosti, že na Okresnom súde Bratislava II je pod sp. zn. 18C/106/2016 vedené konanie v právnej veci žalobkyne (v tomto konaní v postavení žalovanej) a žalovaného (v tomto konaní žalobcu) o zaplatenie 11.933 eur titulom škody na zdraví žalovanej spôsobenej zo strany žalobcu. Napokon upriamila pozornosť na to, že na Okresnom súde Bratislava II je na základe podanej obžaloby vedené trestné konanie voči žalobcovi pod sp. zn. 5T/38/2017 v bode 1. za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a v bode 2. pre úmyselný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (poškodenými sú v tomto konaní žalovaná a maloletá dcéra žalobcu a žalovanej).

9. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

10. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma a môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, alebo peňazí. Keďže táto zmluva je reálnym kontraktom, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Ďalším pojmovým znakom pôžičky je jej dočasnosť. Z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznú povinnosť veriteľa ďalej vyplýva, že v spore o vrátenie požičanej čiastky má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa vyplýva dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe tejto zmluvy odovzdal dlžníkovi finančné prostriedky. Povinnosťou dlžníka je zase uniesť bremeno preukázania tvrdenia, že požičané peniaze veriteľovi podľa dohody vrátil prípadne, že táto povinnosť zanikla iným spôsobom alebo ani vôbec neexistovala.

12. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že žalobca si splnil povinnosť tvrdenia ako aj dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach ohľadom existencie právneho vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi ním a žalovanou; dostatočne jasne to vyplýva z notársky overenej zmluvy o pôžičke, pričom reálne odovzdanie a prevzatie požičanej sumy peňazí žalovanou vyplýva z článku I. ods. 3 uvedenej zmluvy. Samotnú existenciu zmluvy o pôžičke, ani pravosť svojho podpisu na zmluve o pôžičke žalovaná nenamietala a preto sa jedná o nesporné skutočnosti. S ohľadom na takto

zistený skutkový stav prešlo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na žalovanú, pričom tá namietala, že zmluvu o pôžičke podpísala pod nátlakom zo strany žalobcu a preto je neplatná. Možno však zhrnúť, že výsledky vykonaného dokazovania nenasvedčujú jednoznačnému záveru o tom, že žalovaná podpísala zmluvu o pôžičke pod nátlakom, fyzickým donútením alebo bezprávnou vyhrážkou, ktoré by mali za následok neplatnosť zmluvy o pôžičke pre absenciu slobodnej vôle žalovanej uzatvoriť predmetnú zmluvu. Pokiaľ súd prvej inštancie pri posudzovaní tejto otázky vychádzal z „desivých udalostí z októbra 2013“, ktoré sú predmetom trestného stíhania žalobcu, nečinil tak v súlade s princípom legality vyjadreným v čl. 16 Základných princípov C.s.p., lebo ju nemal sám nad akúkoľvek pochybnosť v konaní preukázanú. Odvolací súd pripomína, že jedným zo základných princípov trestného konania je princíp prezumpcie neviny obžalovaného; podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (takisto vyjadrené v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Podľa tejto zásady sa obvinený musí považovať za nevinného pokiaľ štát prostredníctvom vyšetrovacích orgánov predloží dostatočné dôkazy, ktorými presvedčí nezávislý a nestranný súd o jeho vine. Prezumpcia neviny predpokladá, že by členovia súdu nemali vychádzať z vopred vytvoreného názoru, že obvinený spáchal trestný čin. Štát musí preukázať vinu a akákoľvek pochybnosť by mala byť v prospech obvineného. Prezumpcia neviny sa poruší, ak sa bez toho, aby bola obvinenému podľa zákona preukázaná vina a bez toho, aby mu bolo umožnené uplatniť svoje právo na obhajobu súdnym rozhodnutím, ktoré sa ho týka, vyslovuje, že je vinný. S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď mal (implicitne) za to, že žalobca spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu v prebiehajúcom trestnom konaní a na základe toho vyvodil, že žalovaná predmetnú zmluvu podpisovala pod vis compulsiva.

13. Podľa odvolacieho súdu nebol správny ani postup súdu prvej inštancie, ktorý pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal z čestného prehlásenia K. J.; na účely hodnotenia predmetného čestného prehlásenia (vyhlásenia) ako dôkazného prostriedku a na objasnenie právnej povahy čestného prehlásenia v civilnom konaní odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok (v čase vydania napadnutého rozsudku ani Občiansky súdny poriadok), ale ani iný predpis civilného práva, čestné vyhlásenie ako osobitný dôkazný inštitút, na rozdiel od Správneho poriadku (§ 39 ods. 1 Správneho poriadku) neupravujú. Všeobecná právna povaha čestného vyhlásenia v správnom konaní spočíva v tom, že v taxatívne uvedených prípadoch čestné vyhlásenie účastníka (správneho) konania, po náležitom upozornení účastníka na právne následky nepravdivého čestného vyhlásenia, nahrádza dôkaz. V civilnom sporovom konaní je však pripustenie čestného prehlásenia namiesto dôkazu vylúčené. Je tomu tak preto, že sa nejedná o dôkazný prostriedok, ktorým možno zistiť skutkový stav veci s náležitým vyvodením právnych následkov z jeho nepravdivosti, ako napr. pri krivej svedeckej výpovedi. Písomnosť označenú ako „Čestné prehlásenie“ zo dňa 5.10.2015 (č.l. 60, 76 súdneho spisu), ktorú predložila žalovaná, možno preto považovať iba za návrh na výsluch svedka o právne relevantných skutočnostiach uvádzaných v čestnom prehlásení. So zreteľom na vyššie uvedené je potom pojmovo vylúčené, aby uvedená listina bez ďalšieho preukazovala alebo osvedčovala tvrdenia v nej obsiahnuté.

14. Na uvedenom základe odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutej zamietajúcej časti zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žalobca v podanom odvolaní totiž dôvodne namietal, že žalovaná svojím podpisom na zmluve o pôžičke potvrdila obdržanie 2.500 eur (podpis žalovanej bol notársky overený a pravosť tohto podpisu žalovaná potvrdila aj na pojednávaní konanom 1.12.2015) a preto neobstojí skutkový záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní odovzdania peňazí žalobcom žalovanej, ktorý bol základom jeho nesprávneho právneho posúdenia o tom, že medzi žalobcom a žalovanou nevznikol právny vzťah zo zmluvy o pôžičke; žalobca tiež opodstatnene namietal, že súd prvej inštancie pri dokazovaní vychádzal z čestného prehlásenia K. J. bez jej následného výsluchu ako svedkyne, ktorej výsluch navrhla samotná žalovaná (č.l. 31 súdneho spisu); súd prvej inštancie pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil, prečo navrhovaný dôkaz výsluchom svedkyne K. J. nevykonal (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Pretože súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodovanie o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie 2.500 eur s prísl. zo zmluvy o pôžičke založil na niektorých chybných skutkových záveroch a v nadväznosti na to na nesprávnych právnych záveroch, pre ktoré sa potom podstatou veci z hľadiska právne významných skutočností pre posúdenie opodstatnenosti nároku nezaoberal, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nakoľko uvedený nedostatok nemožno napraviť ani v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

15. V ďalšom konaní súd prvej inštancie zohľadní, že dohoda o urovaní je samostatným zaväzovacím dôvodom - právnym dôvodom vzniku záväzku, prípadne dôvodom zániku záväzku; po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku z dohody o urovaní. Na prejednanie sporu súd prvej inštancie nariadi pojednávanie (§ 297 C.s.p.) berúc do úvahy, že žalobca v Dodatku č. 1 (z 13.2.2014) k Zmluve o pôžičke uzatvorenej dňa 10.12.2013 na sumu 1.000 eur (č.l. 24) prehlásil, že nemá voči (žalovanej) dlžníkovi Q. J. žiadne ďalšie pohľadávky (žalovaná toto vyhlásenie podpisom predmetného dodatku akceptovala), čím uzavrel so žalovanou dohodu o urovaní, v dôsledku ktorej doterajší záväzok (zo zmluvy o pôžičke z 13.2.2014) je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania (§ 585 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V novom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, opätovne posúdi dôvodnosť nároku na zaplatenie 2.500 eur s požadovaným úrokom z omeškania v naznačenom smere (rozhodnutie odvolacieho súdu by za tohto stavu v celom rozsahu nahrádzalo prvoinštančné rozhodnutie, čím by došlo k odňatiu možnosti preskúmania takéhoto rozhodnutia v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku) s tým, že s účinnosťou od 1.7.2016 súdy v konaní postupujú a rozhodujú v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi C.s.p. (čl. 16 ods. 1 Základných princípov C.s.p.); súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. (§ 236 C.s.p.) tak, by obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

16. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).